

stigende med løbetiden, jf. tabel 1. Det betyder, at jo kortere, der blev lånt, desto lavere var renten. Kortere låntagning er imidlertid også forbundet med større udsving i renteudgifterne. Pointen er, at jo kortere restløbetiden er på gælden, desto mere skal refinansieres hvert år og jo mere udsving vil der være på årets renteudgifter i takt

med, at renteniveauet løbende ændrer sig. Ved at optage lån med længere løbetid til lidt højere rente kan udsvingene i renteudgifterne mindskes.

Statens lånerenter er lavere end de renter, som private virksomheder normalt kan låne til.

Tabel 1. Statsligt indenlandsk renteniveau i 2003 for forskellige løbetider

Pct.	3 mdr.	2 år	5 år	10 år
Gnst. årsrente	2,2	2,6	3,6	4,3

Det overordnede mål for statsgældspolitikken er at dække statens finansieringsbehov til lavest mulige, langsigtede låneomkostninger under hensyntagen til et acceptabelt risikoniveau, herunder udsving i renteudgifterne.

På den baggrund var varighedsbåndet, der angiver den gennemsnitlige rentebindingstid for statsgælden, fastsat til 3,5 +/- 0,5 år. Låntagningen i 2003 er således foretaget med henblik på at ligge inden for varighedsbåndet, hvilket indebærer, at låntagningen på gennemsnittet er sket med en renteesponering i løbetidssegmentet omkring 4-5 år.

Ønsket om at undgå risikoen for markante udsving i statens renteomkostninger som følge af store udsving i det korte renteniveau ligger til grund for, at ikke hele den statslige finansiering sker med kort løbetid.

Det bemærkes, at hele det indenlandske finansieringsbehov næppe ville kunne dækkes ved udstedelse og renteesponering i det helt korte løbetidssegment, uden at det ville få visse konsekvenser for den rente, som staten skulle have betalt.

En indikation af renteniveauet ved forskellige løbetider er præsenteret i tabel 1.

Svar (6/2 04)

Videnskabsministeren (Helge Sander):

Med den nye universitetslov sikres en reel implementering af 3+2 strukturen på de uddannelser, hvor det ikke allerede er sket, med 3 årige bacheloruddannelser efterfulgt af 2 årige kandidatuddannelser.

Det er universiteterne, der fastsætter adgangskravene til kandidatuddannelserne. I studieordningen for den enkelte kandidatuddannelse skal fastsættes, hvilke bacheloruddannelser der giver adgang til at blive optaget på kandidatuddannelsen, og hvilke særlige adgangskrav med hensyn til fag og fagenes omfang i ECTS-point den studerende skal have opfyldt på den enkelte bacheloruddannelse for at kunne optages på kandidatuddannelsen.

Universiteterne skal imidlertid samtidig sikre, at bacheloruddannelserne tilrettelægges således, at den studerende kan vælge mellem flere fagligt relevante kandidatuddannelser i direkte forlængelse af bacheloruddannelsen. Og i tilknytning hertil skal universitetet tilbyde de bachelorstuderende vejledning om indgang til kandidatuddannelser, herunder om eventuelle særlige adgangskrav til en kandidatuddannelse. Formålet hermed er at sikre, at den studerende i løbet af bacheloruddannelsen kan vælge de fag, som en kandidatuddannelse stiller som adgangsforudsætning.

Såfremt den studerende vælger en kandidatuddannelse, som ikke direkte er fagligt relevant i forhold til bacheloruddannelsen, kan der stilles krav om supplerende uddannelsesaktiviteter, fx enkeltfag fra eksisterende bacheloruddannelser. Disse aktiviteter finansieres efter reglerne om deltidsuddannelse, jf. § 5, stk. 1, nr. 3, i universitetsloven med dertil hørende bemærkninger, og

Spm. nr. S 1840

Til videnskabsministeren (28/1 04) af:

Morten Homann (SF):

»Vil ministeren oplyse, hvilke muligheder ansøgere til en kandidatuddannelse, som enten mødes med krav om supplerings-/brobygningsforløb, eller som selv ønsker at gennemføre et sådant, vil have fremover, herunder hvorledes disse finansieres?«